

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. J.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2019, č. j. KRPA-174904-15/ČJ-2019-000022-ZCH, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, č. j. 16 A 32/2019 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn na dobu 90 dnů ode dne omezení svobody, jelikož v době do 1. 5. 2019 stanovené

výjezdním příkazem nevycestoval z území České republiky, a nerespektoval tak rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ze dne 4. 11. 2013, č. j. KRPA-64073-74/ČJ-2012-000022.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č. j. 16 A 32/2019 – 49 zamítl (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) jako právní důvod své kasační stížnosti označuje § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.).

[4] Stěžovatel namítá nesprávné vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření jak ze strany žalované tak krajského soudu. Podle stěžovatele založila žalovaná svůj postoj pouze na skutečnosti, že stěžovatel setrval na území České republiky i po tom, co uplynula doba k vycestování stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud nezohlednil jednoznačné kooperativní jednání stěžovatele, který sám žalovanou kontaktoval a vysvětlil, proč nebyl schopen vycestovat v řádném termínu. V jeho případě neexistovalo relevantní nebezpečí, že z území České republiky nevycestuje, neboť podnikal přípravy na své vycestování, vyřizoval si cestovní doklady a udržoval kontakt s příslušnými správními orgány právě za účelem zabezpečení poklidného a řádného plnění svých povinností a vycestování z území České republiky. V případě stěžovatele tedy nebylo nezbytné postupovat nejpřísnějším možným způsobem a zajištění bylo možné nahradit uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[8] Jádrem kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele o nesprávném vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření. Jelikož jde o nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, lze takovou námitku podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[9] Krajský soud ohledně splnění předpokladů pro uložení zvláštních opatření dospěl k závěru, že nelze shledat snahu stěžovatele vycestovat v tom, že požádal o cestovní

doklad, protože mu uplynula platnost předchozího dokladu. Tento svůj závěr opřel o to, že *„není zřejmé, v čem má spočívat tvrzená spolupráce žalobce na vycestování, jestliže výslovně uvádí, že vycestovat nehodlá. Pokud žalobce nevycestoval ani po více jak 5 letech, lze jeho tvrzenou ochotu definovat jakkoli, avšak však nikoli jako vůli vycestovat.*"

[10] Krajský soud i žalovaná správně posoudily, že zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 (a tedy i finanční záruku podle § 123c) zákona o pobytu cizinců nelze v případě stěžovatele aplikovat, neboť nebyl schopen naplnit předpoklady pro použití žádného ze zvláštních opatření a současně existovala důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Krajský soud nezaložil své právní posouzení pouze na skutečnosti, že stěžovatel setrval na území České republiky i po tom, co uplynula doba k vycestování stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. ve výjezdním příkazu, nýbrž na vyhodnocení účelu a smyslu zvláštních opatření, jež bylo v rozporu se záměry stěžovatele, které sám ve svém podání vysvětlení deklaroval. V podaném vysvětlení totiž stěžovatel výslovně uvedl, že v Gruzii nikoho nemá a nechce se tam vracet. Jeho nynější přítelkyně hledá nějaké bydlení k pronájmu, kam by se spolu chtěli přestěhovat, jelikož se společně museli dočasně přistěhovat ke stěžovatelově mamince trvale žijící v České republice. Stěžovatel rovněž uvedl, že potřebuje nějaký čas, aby se připravil na trvalé vycestování se svou maminkou z území České republiky na území Státu Izrael.

[11] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaná nedostatečně zhodnotila to, že se před svým zajištěním dobrovolně dostavil na její pracoviště, pak s ním lze souhlasit, že to nejspíše bylo výrazem jeho snahy o řešení své situace. Tato snaha však nebyla výhradním projevem vůle se správním orgánem spolupracovat, ale (přinejmenším současně s tím) stěžovatel mínil v České republice *„získat další vízum*", jak sám rovněž ve svém vysvětlení uvedl. Nelze tedy říci, že by stěžovatel rezignoval na jakoukoli formu spolupráce se žalovanou, nicméně z obsahu jeho vlastních vyjádření při dostavení se na pracoviště žalované je zřejmé, že tato spolupráce nebyla zacílena na plnění těch právních povinností, které by byly spjaty s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Přitom právě takováto forma spolupráce by mohla být relevantní z pohledu posuzování případného použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

[12] Ve vztahu k zvláštnímu opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců dal stěžovatel svým jednáním spočívajícím v nerespektování povinnosti vycestovat z území České republiky společně s absencí relevantních kroků směřujících nepochybně k vycestování do Gruzie jasně najevo (faktickou) neochotu podrobit se rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná v této souvislosti správně poukázala na to, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně a nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie. Ačkoliv žalovaná zvažovala uplatnění zvláštních opatření, vzhledem k dosavadnímu chování stěžovatele zde existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by povinnosti jemu uložené ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců nedodržoval a opětovně by se uchýlil k neoprávněnému pobytu, popř. skrývání před orgány veřejné moci.

[13] Ačkoliv žalovaná v napadeném rozhodnutí spojovala ztrátu důvěryhodnosti stěžovatele zejména s porušováním povinností spojených s rozhodnutím o vyhoštění, resp.

výjezdního příkazu, nelze v kontextu celého správního řízení a zjištěného skutkového stavu v tomto případě učinit zjednodušený závěr, že by žalovaná paušálně vyloučila možnost aplikace zvláštních opatření pouze na základě skutečnosti, že v případě stěžovatele existuje pravomocné rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodila závěr, že opatření uložená správními orgány nehodlá dodržovat, z dosavadního protiprávního jednání stěžovatele. Současně s tím však zohlednila, že stěžovatele na uváděné adrese pobytu v České republice nic neváže, jelikož nemá ani uzavřenu nájemní smlouvu a navíc se plánuje v nejbližší době přestěhovat, a že nemá možnost složit finanční záruku ani uhradit náklady svého vycestování do Gruzie.

[14] S ohledem na výše uvedené je námitka stěžovatele, že žalovaná nesprávně posoudila možnost aplikace zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, nedůvodná. Žalovaná se zevrubně zabývala zjištěním a prověřením všech okolností, které je nutné vzít v potaz při rozhodování o aplikaci zvláštních opatření, přičemž důsledně odůvodnila, proč by se zvláštní opatření minulo účinkem. Žalovaná k zajištění stěžovatele přistoupila na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaná nerezignovala na posouzení jednotlivých (specifických) okolností daného případu ani neužila „paušalizovaný“ postup hodnocení.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[17] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 14. 5. 2019, č. j. 16 A 32/2019 – 25, ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jehož hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce soudu ve věci vykázal provedení dvou úkonů právní služby, kterými jsou sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud však považuje úkon porady s klientem přesahující jednu hodinu za úkon, který nebyl úkonem potřebným k ochraně práv stěžovatele ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s., jelikož se žádným způsobem neprojevil ani v argumentačním obsahu jeho kasační stížnosti, ani v procesním průběhu řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto ustanovenému advokátovi přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti, za který náleží mimosmluvní odměna ve výši 1 × 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za právní služby tedy

ustanovenému zástupci náleží 3400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu